

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที 24 เดือนธันวาคม พ.ศ.2551 หน้า 5

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

เหรียญอัศวินฝรั่งเศส แदनอรัญ นักเขียนไทย

“เฉพาะเรื่องสั้นขนาดยาวชื่อสรพิช เล่มเดียว ยอดพิมพ์
ขายในยุโรปประมาณ 100,000 เล่ม”

แดนอรัญ แสงทอง บอกความเป็นไปของวรรณกรรมที่ตน
สร้างสรรค์ ท่ามกลางเสียงนกเรีงร้อง และเสียงเด็กนักเรียน
กว่าร้อย ที่เข้ามาเยี่ยมชมพระราชวังบ้านปืน อำเภอเมือง
จังหวัดเพชรบุรี

เราพบแดนอรัญ แสงทอง ในพระราชวังบ้านปืนด้วยเงื่อนไข
ง่ายๆ ว่า แदनอรัญไม่มีความสุขในการอยู่ในเมือง อีกทั้งไม่ปรารถนาพบพานผู้คนมากหน้า
หลายตา ยิ่งการให้สัมภาษณ์ด้วยแล้ว ยิ่งเป็นเรื่องยาก

แต่ด้วยน้ำใจของเจ้าของบรรณาธิการสำนักพิมพ์สามัญชน ผู้จัดพิมพ์ ผลงานของแดนอรัญ แสง
ทอง เรื่องการพบปะจึงกลายเป็นไปตามवादหวัง

แดนอรัญ แสงทอง นามจริงคือ เสน่ห์ สังข์สุข ผลงานกำลังเป็นที่ชื่นชอบของนักอ่าน
ชาวยุโรปในนาม 'Saneh Sangsuk' ไม่เว้นแม้แต่โฆเซ มูรินโญ อดีตผู้จัดการทีมเชลซีอัน
ลือลั่น

เหนือจากความชื่นชอบแล้ว กระทรวงวัฒนธรรมฝรั่งเศส ยังมอบอิสริยาภรณ์ ชั้นอัศวิน
(Chevalier De L'Ordre Des Arts Des Lettres) ประดับเกียรติให้อีกด้วย เกียรตินี้มอบให้พร้อม
กับบ็อบ ดีแลนด อัศจรรย์แห่งวงการดนตรีโลก

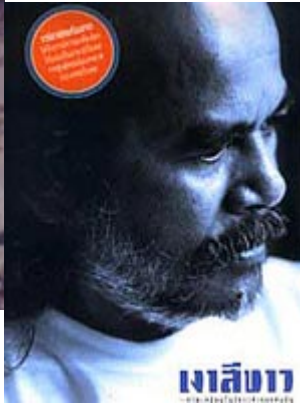
แดนอรัญ แสงทอง เป็นชาวเพชรบุรี เกิดเมื่อปี พ.ศ. 2500 วัยเยาว์ เป็นเด็กกวดยาง อำเภอเมือง
อยู่ในความดูแลของพระอาจารย์อิน อินทโชโต ซึ่งเป็นพระอาจารย์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เป็นที่
เคารพของชาวเพชรบุรี

**การศึกษาขั้นสุดท้าย จบวรรณคดีอังกฤษ จาก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร** เคยเป็นล่ามให้กับ
USAID (United States Agency for International Development) เคยทำสำนักพิมพ์ แปลหนังสือ
มาหลายเล่ม

ก่อนที่จะมาเขียนหนังสืออย่างจริงจัง

พิจารณารางวัลซีไรต์

ผลงานของแดนอรัญ แสงทอง มีทั้งเรื่องแปล เรื่องสั้นและนวนิยาย

นวนิยายเรื่องสร้างชื่ออันดับแรกคือ เงามีขาว จัดพิมพ์ออกมาเมื่อ พ.ศ. 2536 เสมือนเป็นปรากฏการณ์เล็กๆ ในวงการวรรณกรรมไทย เมื่อเงามีขาวถูกปฏิเสธจากคณะกรรมการ

แล้วก็หายไปจากแผงอย่าง

เงียบๆ

เงาความทรงจำของแดนอรัญต่อนิยายของตนคือ “เงามีขาวเป็นงานที่ได้รับการสาปแช่ง ด่าทอเสียดสี เยาะเย้ย ถากถาง ประณาม โห่ฮา ป่าเถื่อน รู้สึกว่าคณะกรรมการรางวัลซีไรต์จะไม่เอาผมก็ไม่ได้ว่าจะไร

เพราะงานก็ได้แปลเป็นภาษาฝรั่งเศส แล้วก็แปลเป็นสเปน”

น้ำเสียงนั้นแม้จะดุดัน แต่ก็มีพลังแห่งความรัก และความเข้าใจในปรากฏการณ์

เงามีขาวที่ไม่ได้รางวัลใดๆในวงวรรณกรรมไทย และไม่ได้รับความสนใจของนักอ่านไทย แต่กลับได้รับการแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส สเปน และภาษาอังกฤษ

ชะตากรรมของเงามีขาว “เมื่อพิมพ์ออกไปครั้งแรก ปรากฏว่าไม่มีใครสนใจเลย มีอยู่วันหนึ่งผมได้รับโทรศัพท์จากชาวต่างชาติ เป็นคุณมาร์แชล บาร์ริง แก่อ่านภาษาไทยได้ แกบอกว่าจะขอแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส” แดน-อรัญบอก

เมื่อแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสแล้ว “กลายเป็นวรรณกรรมเล่มหนาเตอะ ผมว่าไม่น่าจะมีคนอ่านกัน แต่ปรากฏว่ามีคนอ่านพอสมควร แล้วก็ได้รับการแปลเป็นภาษาสเปน”

เมื่อนวนิยายเรื่องเงามีขาวกรุยทางไปก่อนแล้ว ต่อมาเรื่องสั้นชื่อ อสรพิษ ก็เดินตามสู่ตลาดโลกอีก 1 เรื่อง

เรื่องสั้นเรื่องนี้ “ขั้นแรกเป็นภาษาอังกฤษลงในบางกอกโพสต์ แล้วแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส โปรตุเกส กรีก กาตาลัน เยอรมัน อิตาลี ยิบรีตี ยิว และอื่นๆไปหมด”

จำนวนประเทศที่เพิ่มขึ้น หมายถึงการยอมรับของนักอ่านประเทศนั้นๆ แล้วเส้นทางของต้นฉบับเล่า เดินทางไปต่างประเทศได้อย่างไร แดนอรัญบอกว่า มาร์แชล บาร์ริง เป็นคนส่งต้นฉบับไปให้สำนักพิมพ์ใหญ่ๆ ในฝรั่งเศสอ่าน

สำนักพิมพ์ที่ตอบรับคือ เลอเชย ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์ใหญ่เป็นอันดับ

สองของฝรั่งเศส

“แรกๆ เขามีความลังเลอยู่บ้าง เพราะผมไม่เป็นที่รู้จักเลย มีหน้าซ้ำในสังคมไทยผมยังโดนด่า แหกกลาญ สำนักพิมพ์เลอเชยก็ยกยักอยู่พักหนึ่งก็จัดพิมพ์ออกมา เข้าใจว่าขายไม่ค่อยดีนัก ผมก็ได้ตั้งค้ใช้เป็นเงินฝรั่ง”

ความเป็นมาของเรื่องสั้น อสรพิษ แดนอรัญบอกว่า อยู่มาวันหนึ่งมาร์แชล บาร์ริง ขอให้เขียนเรื่อง

สั้นเรื่องหนึ่ง “ถ้าเขียนได้ให้ตั้งค์ใช้สามพันบาท ผมก็ไม่มีเวลาคิดอะไรเลย เขียนเรื่องอสรพิษออกมา

—เมื่อคุณมาร์แชลอ่านแล้ว เขาก็ลงมือแปลเป็นภาษาอังกฤษทันทีเลย แล้วเอาไปขายให้บางกอกโพสต์ จากบางกอกโพสต์แล้วแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส แล้วส่งไปให้สำนักพิมพ์เลอเชย ปรากฏว่าเลอเชยพิมพ์ออกมาในขณะที่ผมไม่ทันตั้งตัวเลย”

แล้วมันก็พิมพ์ขายอยู่สองสามครั้ง “ครั้งหนึ่งประมาณ 7,000 ถึง 10,000 เล่ม ยอดขายเฉพาะเรื่องเดียวนี้หลายหมื่นเล่มในฝรั่งเศส และเขายังมีเวอร์ชันทำให้ตัวอักษรโตเท่าหัวนิ้วก้อยด้วย เพื่อให้คนมีปัญหาดูทางสายตาอ่านสบายๆ”

ความสำเร็จในผลงาน “สำหรับการตอบรับของชาวต่างชาติ ผมว่ามันเป็นความสำเร็จที่น่าละอาย เพราะเรื่องมันซังก้อยอยู่ในหัวผมอยู่ประมาณ 20 ปี แล้วผมก็ไม่ได้เขียนเสียที

พอดีไม่มีตั้งค์ใช้ แล้วมาร์แชลโทร.มาขอเรื่องนั้นละ ถึงจะเขียนมันออกมา”

รากฐานการเขียนทั้งหมด แดนอรัญยอมรับว่ามาจากการอ่าน ตอนเด็กๆอ่านหนังสือแปลอย่างสมบัติพระศลี ซึ่งแปลมาจาก KING SOLOMON'S MINES ผลงานของเซอร์เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด

“ผมอ่านแล้วก็ตื่นเต้นมาก โตขึ้นมาหน่อยก็เติมฝันจากนิยายสาร และความฝันที่จะเป็นนักเขียนของผมมาจากการอ่านนิยายสารฟ้าเมืองไทยของอาจินต์ ปัญจพรรค สังคมฟ้าเมืองไทยเป็นสังคมที่ให้เกียรตินักเขียน ซึ่งผมว่าหนังสืออื่นๆไม่มี ผมอ่านฟ้าเมืองไทยค่อนข้างมาก เป็นจุดที่หล่อเลี้ยงความคิด ความฝัน”

นอกจากนั้น ก็มีนิยายสารบางกอก และจักรวาลที่ “พนมเทียน” ทำ ส่วนหนังสือนวนิยาย เรื่องสั้นก็อ่านมาก เป็นต้นว่า เมาศลิลูกหมาป่า เรื่องนี้ อ่านเหมือนต้องมนต์ และได้อ่านกามนิเวทาสีฏฐี ฉบับสมบูรณ์

เมื่อสัก 20 ปีมานี้ “ผมอ่านหนังสือ 100 ปีแห่งความโดดเดี่ยว ซึ่งแปลมาจาก One Hundred Years of Solitude ผลงานของกาเบรียล การ์เซีย มาร์เกซ ก็หลายหน อ่านมาตามโบวารี ของ กุสตาฟ โพลแบร์ต หลายหน แต่มาระยะหลังผมอ่านน้อยลง”

เมื่ออ่านอย่างหนักแล้ว ภายหลัง “ผมอ่านน้อยลงมาก ผมยังมีหนังสือร้อยๆพันๆเล่มอยู่นะ แต่อ่านน้อยมาก หันไปอ่านประวัติพระป่า ศึกษาเรื่องพระป่าเยอะ และดริกกรรมมาก ผมสนใจธรรมะมากขึ้นเพราะเห็นว่าเป็นภูมิธรรมอันยิ่งใหญ่

ผมตัดสินใจเดินพุดุๆ ได้ครึ่งค่อนข้างวัน”

แดนอรัญศรัทธาธรรมรสและการปฏิบัติธรรมมาก “ทำไมไม่มีค่ากล่าววว่า พระพุทธองค์เป็นครูสอนเทวดาและมนุษย์ ก็เพราะมนุษย์ที่มีภาวะอย่างนั้นจะไม่ไปคิดชั่ว คิดร้าย ละโมบ เพราะจิตจะสงบ สะอาด”

นั่นเป็นแนวปฏิบัติตน สำหรับผลงานของแดนอรัญ เสียงสะท้อนกลับมาที่ได้ยินคือ “มีคนพูดว่าผมเป็นนักเขียนระดับโลกที่ไม่มีใครรู้จัก”

น้ำเสียงนั้น...คล้ายมีรสขื่นระคนเย้ยหยันอยู่ในที.

